

Kanun Numarası	5667
Başlığı	BANKACILIK İŞLEMLERİ YAPMA VE MEVDUAT KABUL ETME İZİNİ KALDIRILAN TÜRKİYE İMAR BANKASI TÜRK ANONİM ŞİRKETİNCE DEVLET İÇ BORÇLANMA SENEDİ SATIŞI ADI ALTINDA TOPLANAN TUTARLARIN ÖDENMESİ HAKKINDA KANUN
Kabul Tarihi	24/05/2007
Kabul Edildiği Birleşim	22.Dönem 5.Yasama Yılı 111.Birleşim
Cumhurbaşkanlığına Gidiş Tarihi	
Resmi Gazete Tarihi	
Resmi Gazete Numarası	
Diğer Bilgiler	Son Dönem Tasarı Bilgileri ve Komisyon Raporları

Kanun Tasarısının Metni	
Dönemi ve Yasama Yılı	22/5
Esas Numarası	1/1357
Başkanlığa Geliş Tarihi	08/05/2007
Tasarının Başlığı	Bankacılık İşlemleri Yapma ve Mevduat Kabul Etme İzni Kaldırılan Türkiye İmar Bankası Türk Anonim Şirketince Devlet İç Borçlanma Senedi Satışı Adı Altında Toplanan Tutarların Ödenmesi ve Kamu Finansmanı ve Borç Yönetiminin Düzenlenmesi Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Tasarısı
Tasarının Özeti	Tasarı ile bankacılık işlemleri yapma ve mevduat kabul etme izni kaldırılan Türkiye İmar Bankası Türk Anonim Şirketi tarafından, Banka bünyesinde karşılığında Devlet iç borçlanma senedi bulunmamasına rağmen ikincil piyasada Devlet iç borçlanma senedi satışı adı altında toplanan tutarların, başvuru halinde belirlenen esaslar çerçevesinde Hazine Müsteşarlığınca ihraç edilecek özel tertip Devlet iç borçlanma senetleri kullanılmak suretiyle Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu aracılığıyla ödenmesi öngörülmektedir.
Tasarının Son Durumu	KANUNLAŞTI

Komisyon Tipi	Adı	Giriş Tarihi	Çıkış Tarihi	Yapılan İşlem	Karar Tarihi
Tali Komisyon	Adalet Komisyonu	10/05/2007	18/05/2007	Raporunu Vermedi	
Esas Komisyon	Plan ve Bütçe Komisyonu	10/05/2007	18/05/2007	Raporunu Verdi	16/05/2007

Esas Komisyon Raporu(Sirasayısı) 1426

Kanun Numarası: 5667

Esas Alınan Tasarı Teklif : 1/1357

Birleşenler
2/236
2/334
2/509
2/786

AYRIŞIK OY

Müflis Türkiye İmar Bankası'nda tasarruf mevduatı olan vatandaşlarımızın mevduatının belirli şartlar dahilinde ödenmesine ilişkin 5021 sayılı Kanun 16.12.2003 tarihinde kabul edilmişti. Aynı kanun mevduat sigortası kapsamında olmayan ticari mevduat ile diğer kuruluşlar mevduatının da hak sahiplerine ödenmesine olanak vermiştir. Anılan bankadan Devlet İç Borçlanma Senedi (DİBS - yani Hazine Bonosu veya Devlet Tahvili) almak amacıyla makbuz mukabili ödeme yapan vatandaşlarımıza, bankaya yaptıkları ödemenin iade edilmesine ilişkin düzenleme ise Kanunun Meclis'teki görüşmeleri sırasında AKP grubunun oylarıyla Kanun kapsamından çıkarılmıştır.

Mevduat sigortası kapsamında olmayan "ticari mevduat" ödeme kapsamına alınırken, arkasında Devletin olduğu düşüncesiyle bankadan Hazine bonusu alan vatandaşlarımıza hiçbir ödeme yapılmaması çok büyük bir haksızlık olmuştur.

Maddenin Kanun kapsamından çıkarılmış olması nedeniyle ortada Anayasa'ya aykırılığı gerekçesiyle iptali istenebilecek bir hüküm de olmadığından konunun CHP tarafından Anayasa Mahkemesi'ne götürülme imkânı olmamıştır.

Ancak "İmar Bankası Bono Mağdurları" olarak isimlendirebileceğimiz 22.517 kişiyi, aileleri ile birlikte yaklaşık 100.000 vatandaşımızı ilgilendiren bu konuyu mağdur vatandaşlarımız yargıya taşımıştır. Açılan davalar sonucunda Danıştay 13. Dairesi 9 Ocak 2007 tarihinde verdiği bir kararla paranın yasal faizi ile birlikte ödenmesi yönündeki Ankara 10. İdare Mahkemesi kararını onamıştır.

AKP hükümeti mağdur vatandaşlarımızı dört yıldır oyalamıştır. Sayın Başbakan 2003 yılında "Türkiye Cumhuriyeti kimseyi mağdur etmez, samimi Hazine Bonosu mağdurlarının parası ödenecek" anlamında cümleler kullanmış, ancak bugüne kadar sözünü tutmamıştır.

Hükümetin TBMM'ye sevk ettiği "İmar Bankası Bono Mağdurları"na Ödeme Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı ise Hükümetin yargı kararları sonucunda mecbur kaldığı bir Tasarıdır.

Ancak Tasarı'ya bakıldığında bazı belirsizliklerin olması yanında hakkaniyete uygun bir ödemenin öngörülmediği anlaşılmaktadır. Belirsizlik ve adaletsizlikler şunlardır:

1. İŞLEM TUTARININ DEĞİL NOMİNAL BEDELİN ÖDENMESİ GEREKİR.

DİBS satın alınması amacıyla bankaya yatırılan tutarın toplamı 728.353.453 YTL (İşlem Tutarı), bu tutarın vade sonu itibarıyla ulaşacağı toplam tutar ise 1.023.672.644 YTL (Nominal Bedel)dir. Tasarı nominal bedeli değil işlem tutarının ödenmesini öngörmektedir. Doğru olan nominal bedelin esas alınıp buna vade tarihinden itibaren kanuni faizin uygulanmasıdır.

Düzenleme bu şekliyle hakkaniyete uygun değildir.

2. BAKANLAR KURULUNA VERİLEN YETKİLER BELİRSİZLİK YARATMAKTADIR.

Tasarı ödemenin şekli, süresi, uygulanacak faiz oranı ile faizin başlangıç tarihinin belirlenmesi konularında Bakanlar Kurulu (BK)nu yetki vermektedir.

Bu konuların mutlaka yasada düzenlenmesi gerekir. Aksi takdirde hak kayıpları söz konusu olabilecektir. Bu konularda BK'nun yetkilendirilmesi şu sorunlara ve adaletsizliklere yol açabilecektir.

- Yargı kararlarına ilişkin olarak BK'na verilen yetki yargı kurallarını sonuçsuz bırakmaya yöneliktir.
- Ödeme süresi belli olmadığından ödemeler uzun bir zaman dilimine yayılabilecektir.
- Faiz oranı mahkemelerin hükmettiği kanuni faiz oranından daha düşük olarak belirlenebilecektir.
- Faizin başlangıç tarihi değiştirilebilecektir.

3. VEKALET ÜCRETİNE YÖNELİK DÜZENLEME ANAYASA'YA AYKIRIDIR.

Tasarının vekalet ücretinin maktu olarak belirlenmesine yönelik düzenlemesi ise hukuk güvenliğini zedelemekte olup Anayasa'nın 2 ve 10. maddelerine aykırıdır.

Tasarı vekalet ücretinin maktu olarak belirlenmesini öngörerek yapılacak ödemeyi 110 YTL ile sınırlandırmaktadır. Avukatlık Ücret Tarifesi ise nisbi olup % 12 ile başlayan oranlar söz konusudur.

Bilindiği gibi Avukatlık Kanununun 168. maddesi avukatlık ücret tarifesini hazırlama görev ve yetkisini Türkiye Barolar Birliği'ne vermiştir. Bu düzenleme iki kez Anayasa Mahkemesi'nin denetiminden geçmiş ve Avukatlık Kanununun bu hükmünün Anayasa'ya aykırı olmadığına karar verilmiştir.

Anayasa Mahkemesi bu kararlarında;
(2002/126E 2004/27K - 3.3.2004 tarih)

"Avukatların hukuksal bilgi ve tecrübelerinden yararlanma, hak arama ve savunmada başvurulacak meşru yol ve vasıtaların başında gelir. Vekalet ücreti, savunma hakkının en önemli parçası olan hukuki danışmanlık görevinin, konunun uzmanı olan hukukçular tarafından yapılmasının doğal bir sonucudur. Avukatların mesleklerini serbestçe ve herhangi bir kaygı olmadan yapabilmeleri için yaptıkları hizmetin karşılığı olan makul bir ücret almaları gerekir. Avukatla yapılacak sözleşmede ücret kararlaştırılırken, dava sonunda karşı tarafa yüklenecek avukatlık ücretinin gözetilmesi engellenmediğinden, itiraz konusu kuralla hak arama özgürlüğünün kullanılmasının zorlaştığından da söz edilemez. "

"1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun değişiklikten önceki 168. Maddesinde avukatlık ücretinin takdirinde hukuksal yardımın başladığı veya davanın açıldığı tarihte yürürlükte olan Tarifeler esas alınmış ise de itiraz konusu kuralla ekonominin gerekleri gözetilerek avukatların emeklerinin gerçek karşılıklarını almaları amaçlanmıştır." Hükmünü vermiş,
(2006/60E 2006/51 K - 17.4.2006 tarih)

Avukatlık Kanununun 168. maddesi yönünden iptal isteğini yukarıda belirtilen aynı konudaki 2002/126E 2004/27K sayılı 3.3.2004 tarihli kararın Resmi Gazete'de yayımlandığı 19.2.2005 tarihi üzerinden on yıl geçmediğini belirterek reddetmiş, Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinin iptali istemini ise bir davaya bakmakta olan mahkemenin ancak o dava sebebiyle uygulanacak yasa veya yasa hükmünde kararnamenin hükümlerinin Anayasa'ya aykırılığı talebinde bulunabileceğini Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinin iptali istemini incelemenin Anayasa Mahkemesi'nin görevine girmediğini belirterek reddetmiştir.

Anayasa Mahkemesi'nin bu kararları ve Avukatlık Yasası'nın açık hükmü karşısında, yürürlükteki bir yasal düzenlemenin bir başka yasa ile fiilen uygulanamaz hale getirilmesi hukuka aykırıdır.

Kaldı ki, Türkiye Barolar Birliği Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinin, ikinci kısmının ikinci bölümü, "konusu para olmayan veya para ile değerlendirilemeyen hukuki yardımlara ödenecek ücret"i düzenlemektedir. Oysa, söz konusu tasarı, konusu doğrudan para olan icra takiplerine ilişkindir.

Tasarı'nın bu şekilde yasalaşması avukatlık ücretinin belirlenmesinde uygulamada farklılıklar yaratarak hak kayıplarına neden olacaktır.

Bu nedenle maddenin Tasarıdan çıkarılması gerekmektedir.

4. FAİZ ÖDEMELERİNİN MEVDUAT SAYILARAK GELİR VERGİSİNE TABİ TUTULMASI DOĞRU DEĞİLDİR.

Faiz ödemelerinin gelir vergisi açısından mevduat sayılıp yüzde 15 oranında gelir vergisi tevkifatına tabi tutulması doğru değildir. Çünkü anılan döneme ilişkin DİBS faiz ödemeleri Gelir Vergisi Kanununun o dönemde yürürlükte olan hükümlerine göre gelir vergi tevkifatına tabi değildir. İlgili dönemde gelir vergisine tabi olmayan bir ödemenin daha sonra çıkarılan bir yasayla vergiye tabi tutulması Anayasa'ya aykırıdır.

Bu ödemelerin gelir vergisi açısından alacak faizi sayılması nedeniyle gelir vergisine tabi tutulması gerektiği yönündeki görüş de hakkaniyete uygun olmayıp hukuki bir temelden yoksundur. Zira Tasarı bonozedelere "nominal bedel" in değil "işlem tutarının ödenmesini düzenlemektedir. Yani gerçekte DİBS faizi olarak ödenmesi gereken bir tutar ödenmemektedir. Ayrıca yıllarca gecikmiş bir ödeme söz konusudur. Ayrıca Gelir Vergisi Kanununun ilgili hükümlerine göre bazı maktu istisnalar da söz konusudur. Tasarı bütün bunları dikkate almamaktadır.

5. OFF-SHORE ZEDELERİN MAĞDURİYETİ GİDERİLMELİDİR.

Bir devletin niteliği, işleyişi, temel amaç ve görevlerinin yer aldığı yasal metinler anayasaları olup, devletin aynı zamanda meşruiyetinin de zeminini oluştururlar. Türkiye'de devletin niteliği kendi Anayasasında "milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı ... sosyal bir hukuk devleti" olarak tanımlanmıştır.

Devletin amaç ve görevleri ise, "... kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmak" olarak belirlenmiştir.

Temel hak ve hürriyetlerin niteliği de, "... kişinin topluma, ailesine ve diğer kişilere karşı ödev ve sorumluluklarını da ihtiva" eden bir çerçevede tanımlanmıştır.

Buna, yani Anayasal düzenlemenin gereklerine göre, devletin, milli dayanışma, refah, huzur ve mutluluk duygusunu zayıflatan ve bireyleri ailesine karşı maddi ve manevi bütün ödev ve sorumluluklarını yerine getirmesini önleyecek koşulların ortadan kaldırılması, en azından iyileştirilmesi gibi bir temel ya da asli görevi bulunmaktadır.

Ticari ve iktisadi hayatın belirli kurallara bağlanması bakımından, bu faaliyet alanlarına münhasır yasal düzenlemeler yapılması son derece doğaldır. Sözelimi, bankacılık alanında bir yasal düzenlemenin, yasaya uyulmaması halinde müeyyideler içermesi ve bu

müeyyidelerin şu ya da bu dozda ağırlaştırılması, ilgili ticari alandaki faaliyetlerin belirli bir disiplin altında sürdürülmesi bakımından da önem arz etmektedir. Bu alanın bankacılık olması, bireylerin küçük ya da büyük tutarlı parasal tasarruflarının belirli bir güvence altında değerlendirilmesi ve bu parasal fonların bankacılık ilke ve kurallarına aykırı ya da kötü niyetli kullanımının tecziyesinde ağır müeyyideler öngörülmesini de gerektirebilir ve bu durum, olağan sınırlar içerisinde bir önlem olarak kabul de görülebilir.

Ancak, bu önlemlerin banka sahibi aile ya da grupların bütün mal varlıklarını ilgilendiren ya da kapsayan el koymalara kadar vardiırılması ve bankacılık ile ilgili olsun veya olmasın mevcut iktisadi ya da ticari birimlerin yönetim ve denetimlerinin devletin sevk ve idaresindeki bir kurum tarafından üstlenilmesi şeklindeki idari tasarrufundan etkilenenler arasında da bir adalet anlayışı öngörülmesi ve idarenin eylem ve işlemleriyle toplumun bir kesimi mutlu edilmeye ya da bir kesimi için adalet aramaya çalışılırken, bir başka kesim ya da diğer kesimler mutlak manada mağdur konumuna düşürülmemeli, sürdürülen iş ve işlemlerin sonuçlarından etkilenenler arasında da, adalet sağlanmalı ve fedakarlıklarda da mümkün mertebe eşit bir dağılım hedefi gözetilmelidir.

Mevcut yasal düzenlemelerimiz içerisinde kendisine, 512 Sayılı "Bankalar Kanununda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Hükmünde Kararname" ile yer bulan Kıyı Bankacılığı için, anılan KHK'nin 33 üncü maddesinde Türkiye'de bu kapsamda faaliyette bulunacak bankaların faaliyet usul ve esaslarını belirlemek amacıyla bir düzenleme yapılmıştır.

Yine aynı KHK'nin 37 nci maddesi ile de, "Yabancı Ülke Yetkili Mercilerinin Talepleri" başlığı altında;

"Yabancı ülkelerin kanunlarına göre denetime yetkili mercilerin, kendi ülkelerinde kurulu bankaların Türkiye'deki şubelerinde veya bu bankaların ortak olduğu Türkiye'de kurulu bankalarda denetim yapma ve bilgi isteme taleplerinin yerine getirilmesi Müsteşarlığın iznine bağlıdır.

Birinci fıkrada belirtilen mercilerce bu Kanun'un amaç ve kapsamı ile ilgili olarak istenilen bilgilerin karşılıklılık ilkesinin gözetilmesi ve açıklanmaması şartıyla verilmesine Bakanlık yetkilidir"

Hususuna yer verilerek, yabancı ülkelerin denetime yetkili makamlarına Türkiye'deki her türlü yabancı bankacılık faaliyetlerinin denetimi için uygun koşullar hazırlanmış, hatta karşılıklılık ilkesinden söz edilmiş; ancak, Türkiye'de yetkili merci ve organların diğer ülkelerdeki bu yetkilerinin nasıl kullanılacağına dair bir düzenleme yapılmamış ya da fiili bir girişimde bulunulmamıştır. Off-Shore bankacılık uygulamasına ilişkin risklerin gerçekleşmesi ve çok sayıda yurttaşın mağdur olmasından sonra, 01.11.2005 tarihinde yürürlüğe giren 5411 sayılı Bankacılık Yasası'nın 14 üncü maddesi ile "Türkiye'de kurulan bankaların kıyı bankacılığı bölgeleri de dahil olmak üzere yurt dışında şube veya temsilcilik açmaları, ortaklık kurmaları veya kurulmuş ortaklıklara katılmaları, bu Kanunda yer alan kurumsal yönetim hükümleri ile koruyucu hükümlere ve Kurulca belirlenecek esaslara uyulması kaydıyla Kurulun iznine" tabi kılınarak, izin verme yoluyla da olsa, denetim benzeri bir önlem düşünülmüştür.

Nitekim, o dönemde bu yasal eksikliğin yarattığı boşluk somut bir biçimde kendisini göstermiş ve Türkiye'deki bankacılık faaliyetleri gözetim ve denetim altına alınan ve sonuçta da bankacılık işlemleri yapma ve mevduat kabul etme izni kaldırılarak, yönetim ve dene-

timi Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na intikal eden Türkiye İmar Bankası T.A.Ş.'nin sahibi olan grubun Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde kıyı bankacılığı yapan ve üstelik faaliyetleri üzerindeki kuşkuların Türkiye'deki incelemeler sırasında arttığı bir dönemde, grubun kıyı bankacılığı faaliyetini yürüten İmar Bank Off-Shore Ltd. adlı Bankanın faaliyetlerinin denetimi yapılmamış ve "yabancı ülke mevzuatı çerçevesinde" faaliyet sayılarak denetiminden uzak durulmuştur.

Ancak, bu ilgisizliğin İmar Bank Off-Shore Ltd. adlı bankadaki mevduatın Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu dışında sayılması kabulüne dayanmakta olması, sorunun asıl vahim olan yanını teşkil etmektedir. Gerçekten de, Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'nun "Türkiye İmar Bankası T.A.Ş. Mevduat Sahiplerine Yönelik Açıklaması" bu hususu çok açık bir biçimde teyit etmektedir:

"İmar Bank Off-Shore Ltd., Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde anılan ülke mevzuatı çerçevesinde kurulmuştur. Söz konusu Off-Shore Bankada, Türkiye İmar Bankası T.A.Ş.'nin doğrudan ve/veya dolaylı hiçbir ortaklık payı bulunmamaktadır. Bu kapsamda, Türkiye'de faaliyet gösteren ve mevduat kabulüne yetkili bulunan bankaların yurtiçi şubelerinde gerçek kişiler tarafından açılmış olan tasarruf mevduatını sigorta eden Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu, Off-Shore bankalarda mevduatı olanlara sigorta kapsamında bir ödeme yapması mümkün bulunmamaktadır" hususu vurgulanmış ve "bankalardaki tüm tasarruf mevduatı sigorta kapsamında olduğundan, tasarruf sahiplerinin endişelenmelerini, kendilerine ve çevrelerine zarar verebilecek işlem ve hareketlerde bulunmalarını gerektirecek bir durum bulunmamaktadır" denilerek, tasarruf sahiplerine itidal ve sükunet tavsiye edilmiştir. Keza, benzer açıklamalar, Maliye Bakanlığı'nın "Alomaliye Hattı" aracılığıyla da yapılmış ve sonuç olarak, Off-Shore hesap sahiplerinin nereye başvuracağı sorusuna;

"İmar Bankası'nın paraları gönderdiği Off-Shore bankası bu paraları İmar Bankası'na öderse Banka ödemeyi hak sahiplerine yapar. Ayrıca, Banka hissedarlarına (Uzan grubu) da bu hesapların ödemeleri için başvurabilir"

cevabı verilmiştir.

Ancak, bu "öneri" paralelinde Off-Shore hesap sahiplerine ilgili grup belirli bir takvime göre ödeme yapmakta iken, bütün mal varlıklarına el konularak, Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'nun tasarrufuna geçirilmesi, mevduatlarını belirli sınırlamalarla da olsa geri alabilen, çekebilen çok sayıdaki Off-Shore hesap sahibini mutlak mağdur haline getirerek, "Off-Shore zede" yapmıştır.

Başka bir deyişle, başlangıçta, bankacılık alanında denetim zafiyeti sonucunda bir ticari grubun "nispi mağdur" yaptığı önemli sayıdaki yurттаş; daha sonra, devletin idari eylem ve işlemleri sonucunda, "mutlak mağdurlar" durumuna düşürülmüştür.

Bu nedenlerle Off-Shore zedelerin mağduriyetinin giderilmesi gerekmektedir.

6. OFF-SHORE ZEDELERİN VERGİ PROBLEMİ ÇÖZÜLMELİDİR

Off-Shore'da hesabı olanlar paralarını kaybettikleri gibi fiilen elde etmedikleri bir faiz geliri nedeniyle gelir vergisi tarhiyatıyla karşı karşıya kalmışlardır. Fiilen gelir elde etmediği gibi parasını da kaybetmiş olan vatandaşlarımızdan vergi talep etmek ve bunun hemen ödenmesini istemek hakkaniyete uygun değildir.

7. 3 TEMMUZ 2003 TARİHİNDE OFF-SHORE'DAN MEVDUATA DÖNENLERİN SORUNU ÖNCELİKLE ÇÖZÜLMELİDİR

Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) tarafından Fona devredilen veya Bankalar Kanunu hükümlerine dayanılarak bankacılık işlemleri yapma ve mevduat- kabul etme izni kaldırılan bankalarda Off-Shore hesabı açtırdıktan sonra mevduat hesabına dönme tarihi belirlenmesinde, mudilere verilen hesap cüzdanlarındaki tarihin değil banka kayıtlarının esas alındığı görülmekte ve bundan hesap sahipleri zarar görmekte, kanun yollarına başvurma zorunda bırakılmaktadır.

Genel hukuk kuralları bir belgenin aksi sabit oluncaya karar geçerli olmasına amirdir. Bu nedenle aksi sabit olmadıkça mudilere verilen hesap cüzdanlarına itibar edilmesi hukuk devleti ilkesinin bir gereğidir.

Diğer taraftan Off-Shore hesabı açtırdıktan sonra mevduat hesabına dönmede Türkiye İmar Bankası Türk Anonim Şirketinin Bankacılık İşlemleri Yapma ve Mevduat Kabul Etme İzninin kaldırıldığı 3 Temmuz 2003 tarihinin esas alınması adalet ve hakkaniyet ilkesine uygun düşecektir.

Tasarının bu konuya ilişkin bir düzenleme yapmamış olması adaletsizdir.

8. TMSF DENETİMİNDEKİ MEDYAYA, İKTİDAR YANLISI YAYIN YAPMASI İÇİN BASKI UYGULANMAKTADIR

TMSF yasaların gereği olarak, koşullar oluştuğunda bazı şirketlerin mülkiyetine el koymaktadır. El koyduğu şirketlerin bünyesinde yazılı ve görsel medya kuruluşları da bulunmaktadır.

TMSF, devraldığı medya kuruluşlarını iktidar yanlısı yayın yapması için etkilemekte, etkilemenin de ötesinde açıkça baskı uygulamaktadır. Örneğin TMSF'nin el koyduğu SABAH Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni yaptığı açıklamada (21.04.2007 tarihli) baskıları şöyle dile getirmiştir.

"... Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in yaptığı açıklamaları manşet yaptığımız gün, gece geç saatlerde gazeteye müdahale edildi.

TMSF temsilcisi Medya Grup Başkanı Yavuz Onursal tarafından manşetin değiştirilmesi bana haber verilmeden talep edildi.

Sorumlu arkadaşlarım bunu yapmaktansa bana haber verdiler.

Ben böyle bir değişikliğe yanaşmayınca baskı makinalarımız durdurularak değişikliği yapmaya zorlandık. Buna direndik.

Ardından TMSF Başkanı Ahmet Ertürk ve Yavuz Onursal ile yaptığımız bir görüşmede rakip grubun üst düzey yöneticilerinin, TMSF aracılığıyla Sabah'ın satış politikasına müdahale etmeye çalıştıklarını gözlemledim. Dahası Nazlı Ilıcak'ın üst düzey ilişkilerini kullanarak Sabah'ta yazmak istediği de iletildi. Aynı görüşme sırasında bazı yazarların görevlerine son vermem de istendi..."

Bu açıklama TMSF'nin teknik bir kurum olmanın ötesinde açıkça siyasallaştığını göstermektedir. Sayın Altaylı'nın yaptığı açıklamanın bugüne kadar yalanlanmamasından da AKP Hükümetinin baskıyı kuran organ olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

M. Akif Hamzaçebi	Kemal Kılıçdaroğlu	Birgen Keleş
Trabzon	İstanbul	İstanbul
A. Kemal Kumkumoğlu	A. Kemal Deveciler	Bülent Baratalı
İstanbul	Balıkesir	İzmir